jiří hájíček
muž na pokraji vzplanutí

host

Sedím u snídaně, kolem půl sedmé ráno,
v přítmí kuchyně světélkují kuchyňské
spotřebiče a nad elektrickou troubou
bliká digitální časomíra. Píšu na kousek
papíru první slova dne. Někdo si po ránu
luští sudoku, aby rozcvičil mozek, já si
píšu haiku. Spíše to nazývám trojverším.
Většinou totiž nedodržuju pro haiku
předepsaný počet slabik na řádce. Každé
ráno je takovou bílou nepopsanou
stránkou. Vlastně stačí jen malý útržek
nebo třeba rub účtenky z obchodu.
Mysl je po ránu zvláštně zastřená
a zároveň rozjitřená. Bývá skoupá
na slovo, a to je pro psaní haiku dobře.
Zvykl jsem si posledních pár let
zapisovat si krátká trojverší i na cestách.
Do diáře. K poznámkám o odjezdech
vlaků, k termínům autorských čtení
v městských knihovnách nebo na
literárních veletrzích a festivalech.
Zapisuju si nápady ve vlacích
a autobusech, na nádražích nebo
v samotě hotelových pokojů,
v penzionech a na ubytovnách.
Miniatury, útržky dne, drobné
imprese. Postřehy a momentky
z mého života. Prolistujte ho…